ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο "ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ,,

Ἡ παραξενη ζωὴ τοῦ Μιλὰν Γκιόριτς. Τὰ παιδικὰ χρόνια του σ' ἕνα Λύκειο τῆς Βιέννης. Ἡ πρώτη κλοπή του. Λωποδύτης δίχως νὰ τὸ θέλη! Ἡ συνταρακτικὴ διάρρηξις τοῦ χρηματοκιβωτίου ἑνὸς χρηματιστοῦ. Ἕνας Δὸν Ζουὰν στὸ Βελιγράδι. Ὁ «γυιὸς τοῦ Ἀρσὲν Λουπὲν» καὶ ἡ πολύκροτες κλοπές του. Ἡ ἀνακάλυψις ἑνὸς φρενολόγου, κτλ. κτλ.

ἥρως αὐτῆς τῆς ἐκπληκτικῆς ἱστορίας δὲν εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας ἑνὸς συγγραφέως ἀστυνομικῶν διηγημάτων. Εἶνε αὐθεντικός, πραγματικός. Τὸν λένε Μιλὰν Γκιόριτς, εἶνε ἡλικίας τριάντα χρόνων κ' ἀνήκει σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες τοῦ Βελιγραδίου.

Ὁ Μιλὰν Γκιόριτς, ὅπως θὰ δῆτε πιὸ κάτω, ἀποτελεῖ μιὰ σπανία περίπτωσι ἀριστοκράτου λωποδύτη. Ὁ ἴδιος μάλιστα ἔλεγε μ' ἕνα ἀμίμητο χιοῦμορ ὅτι ἦτον «γυιὸς τοῦ Ἀρσὲν Λουπέν» !...

Ὁ παράδοξος αὐτὸς νέος εἶχε ἐγκατασταθῆ ἀπὸ μικρὸς στὴ Βιέννη, στὸ σπίτι μιᾶς βαθύπλουτης θείας του, ἡ ὁποία τὸν ἔκλεισε ἀμέσως σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα Λύκεια.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία του, λοιπόν, πέρασε ἥσυχα κ' εὐτυχισμένα. Ὁ μικρὸς Μιλὰν ἦταν ἐπιμελὴς μαθητὴς κ' εἶχε μιὰ ἐξυπνάδα ποὺ προκαλοῦσε τὸ θαυμασμὸ τῶν καθηγητῶν του. Ὅλοι συμφωνοῦσαν ὅτι μιὰ μέρα θὰ γινόταν μεγάλος ἄνθρωπος : Ἕνα πρόσωπο ποὺ θ' ἀναστάτωνε τὴν Εὐρώπη...

Κανείς, ὡστόσο, δὲν ὑποψιάσθηκε ὅτι αὐτὸ τὸ μεγαλοφυὲς παιδὶ ἦταν σημαδεμένο ἀπὸ τὴ μοῖρα κ' ὅτι δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ πέση σ' ἕνα σωρὸ ἀπρόοπτες, ἀλλὰ καὶ δυσάρεστες περιπέτειες.

Ὅταν ἔκλεισε τὰ δεκαέξη χρόνια, ὁ Μιλὰν Γκιόριτς, ὁ πρῶτος μαθητὴς τοῦ Λυκείου, ἀπεβλήθη μιὰ μέρα γιατὶ εἶχε κλέψει τὸ πορτοφόλι ἑνὸς συμμαθητοῦ του ! Κι' ὅμως, ὁ νεαρὸς Μιλὰν δὲν εἶχε καμμιὰ ἀνάγκη ἀπὸ αὐτὰ τὰ ξένα λεφτά. Τόσο οἱ γονεῖς του ἀπὸ τὸ Βελιγράδι, ὅσο καὶ ἡ βαθύπλουτη θεία του, τοῦ ἔδιναν ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸ κάθε μῆνα. Παρ' ὅλες δὲ τὶς τρέλλες του καὶ τὶς σπατάλες του, τοῦ ἔμεναν πάντα πάρα πολλὰ λεφτά. Γιατὶ λοιπὸν εἶχε κλέψει ;

Ὅταν τὸν ἐπῆγαν μπροστὰ στὸ διευθυντὴ τοῦ Λυκείου, μετὰ τὴν ἀνακάλυψη τῆς κλοπῆς, ὁ Μιλὰν εἶχε τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ μετανόησε πικρὰ γιὰ τὴν πρᾶξι του. Ἦταν ἀπελπισμένος κ' ἔκλαιγε γοερὰ μὲ χοντρὰ δάκρυα.

—Δὲν ξέρω γιατὶ ἔκλεψα..., θέλησε νὰ ἐξηγήση στὸν διευθυντή του. Δὲν εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά. Μὰ μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία μ' ἔσπρωχνε νὰ κλέψω τὸ πορτοφόλι τοῦ φίλου μου. Ὅταν κατάφερα νὰ τοῦ τὸ πάρω κρυφά, ἔνοιωσα τὴ μεγαλείτερη χαρὰ τῆς ζωῆς μου...

Οἱ γονεῖς του λοιπὸν τρομοκρατήθηκαν καὶ τὸν ἔκλεισαν πάλιν σ' ἕνα ἄλλο πιὸ αὐστηρὸ Λύκειο, στὰ βάθη μιᾶς ἐπαρχίας, μήπως ἡ πυρετώδης ζωὴ τῆς Βιέννης εἶχε πειράξει στὰ νεῦρα τὸν νεαρὸ Μιλάν.

Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ὁ Μιλὰν ἔγινε πάλιν ὑπόδειγμα ἐπιμελοῦς κι' ἐξυπνου μαθητοῦ. Ἔπειτα, ὅταν τελείωσε τὶς Γυμνασιακὲς σπουδές του, ξαναγύρισε στὴ Βιέννη κι' ἄρχισε νὰ ἐργάζεται ὡς ὑπάλληλος στὴν Τράπεζα τοῦ θείου του.

Ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ἐνῶ μέχρι τότε ἦταν τελείως ἥσυχος, πλαστογράφησε τὴν ὑπογραφὴ τοῦ πατέρα του καὶ ἐξαργύρωσε στὴν Τράπεζα ἕνα τσὲκ ἀπὸ 25.000 Γαλλικὰ φράγκα. Ὁ θεῖος του ὅμως δὲν ἄργησε νὰ ὑποψιασθῆ αὐτὸ τὸ τσὲκ κι' ὁ Μιλάν, σὲ μιὰ στιγμὴ εἰλικρινοῦς ἐξομολογήσεως, ἀπεκάλυψε ὅτι τὸ τσὲκ ἦταν ψεύτικο κι' ὅτι αὐτὸς εἶχε πλαστογραφήσει τὴν ὑπογραφὴ τοῦ πατέρα του. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήση γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε κλέψει. Δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά. Εἶχε τόσα πολλά, ὥστε δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὰ ξοδέψη.

Τότε οἱ καλύτεροι ψυχίατροι καὶ φρενολόγοι τῆς Βιέννης ἐξέτασαν αὐτὸν τὸν παράξενο νέο, βέβαιοι ὅτι θὰ διεπίστωναν τὴν ἀνισορροπία του, τὴν ἐσχιζοφρένειά του. Μὰ φαντάζεται κανεὶς τὴν κατάπληξί τους, ὅταν ἀναγκάστηκαν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι ἦταν τελείως ὑγιής. Δὲν ἦταν οὔτε κλεπτομανής, οὔτε ἐγκληματικὸς τύπος, οὔτε τρελλός. Ἦταν ἕνας λογικὸς κι' εἰφυέστατος ἄνθρωπος !...

Πέρασαν λοιπὸν ἀρκετὲς μέρες ἀπὸ αὐτὸ τὸ περίεργο ἐπεισόδιο, κι' ἄξαφνα, ἕνα πρωΐ, ὅλες ἡ ἐφημερίδες τῆς Βιέννης ἐδημοσίευσαν τὴν περιγραφὴ μιᾶς συνταρακτικῆς κλοπῆς, ποὺ εἶχε γίνει μὲ μιὰ πρωτοφανῆ τόλμη καὶ ψυχραιμία. Ἕνας «ἄσσος» τοῦ λωποδυτικοῦ πανθέου εἶχε τρυπώσει κρυφά, τὴ νύχτα, στὸ γραφεῖο ἑνὸς χρηματιστοῦ, εἶχε διαρρήξει τὸ χρηματοκιβώτιό του κι' εἶχε κλέψει ἕνα τεράστιο χρηματικὸ ποσό !

Τὰ καλύτερα «λαγωνικά» τῆς Αὐστρίας ἄρχισαν ἀμέσως πυρετώδεις ἔρευνες γιὰ νὰ ἀποκαλύψουν τὰ ἴχνη αὐτουνοῦ τοῦ»ἐπικίνδυνου λωποδύτη. Μὰ ὅλες γενικῶς ἡ προσπάθειές τους πῆγαν χαμένες. Ὁ λωποδύτης εἶχε γίνει ἄφαντος. Μιὰ μέρα, ὡστόσο, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανείς, ὁ ἔνοχος συνελήφθη : Ἦταν ὁ Μιλὰν Γκιόριτς !

Μέσα στὸ σπασμένο χρηματοκιβώτιο οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν βρῆ ἕνα χρυσὸ κουμπὶ μανικετιοῦ, ποὺ εἶχε ἀπάνω ἕνα πέταλο ἀπὸ πλατίνα. Τὸ ἄλλο κουμπὶ εἶχε πέσει τυχαίως ἀπὸ τὴν ἰσέπη τοῦ Μιλὰν Γκιόριτς μέσα σ' ἕνα νυχτερινὸ χέντρο, μπροστὰ στὰ μάτια ἑνὸς ἀστυνομικοῦ τῆς «κοσμικῆς ζωῆς». Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ συλληφθῆ ὁ Μιλὰν καὶ νὰ ὑποβληθῆ σὲ μιὰ διεξονυχιστικὴ ἀνάκρισι, κατὰ τὴν ὁποία ὡμολόγησε ὅτι αὐτὸς εἶχε διαρρήξει τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ χρηματιστοῦ.

Στὸ δικαστήριο κατόπιν, ὁ Μιλὰν Γκιόριτς δὲν ἔπαψε οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ διαμαρτύρεται ὅτι εἶνε ἀθῶος.

—Ἔκλεψα, ναί, μὰ δὲν ξέρω γιατί...., ἔλεγε στοὺς δικαστάς του. Εἶμαι πλούσιος ! Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά... Εἶμαι ἀθῶος, ἀθῶος !... Μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι μ' ἔσπρωξε νὰ κλέψω !... Ἔκλεψα παρὰ τὴν θέλησί μου...

Τὸ δικαστήριο βρέθηκε σὲ μεγάλη ἀμηχανία. Ἦταν ἢ δὲν ἦταν ἔνοχος ὁ Μιλὰν Γκιόριτς ; Τέλος, μὴ μπορῶντας νὰ δώση καμμιὰ λύσι σ' αὐτὸ τὸ αἴνιγμα, ἔστειλε γιὰ δυὸ χρόνια στὴ φυλακὴ τὸν παράξενο λωποδύτη.

Ὁ Μιλὰν Γκιόριτς ἐξέτισε τὴν ποινή του, σὰν ἥσυχος καὶ λογικὸς ἄνθρωπος, κι' ὕστερα, ὅταν ἐλευθερώθηκε, γύρισε στὸ Βελιγράδι, κοντὰ στοὺς γονεῖς του.

Ἦταν κομψός, ὥμορφος, πνευματώδης κι' εὐχάριστος σύντροφος. Διὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίσουν, κάθησε στὸ ξενοδοχεῖο «Κρόστιτς», μὲ τὸ ψευδώνυμο Οὔγκο φὸν Ἄλμπαχ.

Σὲ λίγο ὅλος ὁ κόσμος στ' ἀριστοκρατικὰ σαλόνια μιλοῦσε γι' αὐτόν. Ἦταν ἕνας γόης, ἕνας μεγάλος δανδῆς, ἕνας περίφημος Δὸν Ζουάν.

Μιὰ μέρα ὁ φὸν Ἄλμπαχ ἔγινε ἄφαντος ἀπὸ τὴ Γιουγκοσλαυϊκὴ πρωτεύουσα. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ ἕξη μῆνες φάνηκε πάλι στὰ σαλόνια τοῦ Βελιγραδίου, ἀνάμεσα στὶς ὥμορφες ἀριστοκράτισσες, ποὺ ἐπιζητοῦσαν τὴ φιλία του καὶ τὸν ἔρωτά του.

Ὁ Μιλὰν Γκιόριτς

Ἕνα βράδυ ὅμως, τὴν ὥρα ποὺ ἔπαιζε χαρτιὰ μὲ διάφορες ὑψηλὲς προσωπικότητες τοῦ Βελιγραδίου, δὲν δίστασε νὰ τοὺς δηλώση μιὰ στιγμὴ μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀπάθεια τοῦ κόσμου :

—Ξέρετε, ἀγαπητοί μου φίλοι, ὅτι εἶμαι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀναζητοῦν ὅλες ἡ ἀστυνομίες τῆς Εὐρώπης ; Εἶμαι ὁ «γυιὸς τοῦ Ἀρσὲν Λουπέν !»

Ὅλος ὁ κόσμος τότε ξέσπασε σὲ ἠχηρὰ γέλια καὶ βρῆκε τὸ ἀστεῖο αὐτὸ πολὺ ἔξυπνο, πολὺ πετυχημένο... Ὁ «γυιὸς τοῦ Ἀρσὲν Λουπὲν» ἦταν ἕνας μυστηριώδης λωποδύτης, ποὺ εἶχε ἀναστατώσει ἐκεῖνον τὸν καιρὸ τὸ Παρίσι, τὸ Λονδῖνο καὶ τὸ Βερολῖνο, μὲ τὶς συνταρακτικὲς κλοπές του !...

Ὁ Μιλὰν Γκιόριτς, ὡστόσο, δὲν ἔλεγε ψέμματα. Ὅταν τὸ «ἀστεῖο» του ἔφτασε στ' αὐτιὰ τῆς ἀστυνομίας καὶ τὰ λαγωνικὰ τοῦ Βελιγραδίου θεώρησαν καλὸ νὰ περάσουν τὶς χειροπέδες στὸν φὸν Ἄλμπαχ, ἀπεκαλύφθη ὅτι αὐτὸς πράγματι ἦταν ὁ «γυιὸς τοῦ Ἀρσὲν Λουπέν».

Οἱ γονεῖς τότε, περίτρομοι, κατέφυγαν στὸν δόκτορα Κρίστιτς, ἕναν διάσημο φρενολόγο, καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ προσπαθήση κι' αὐτὸς νὰ δώση μιὰ λύσι στὴν παράξενη αὐτὴ περίπτωσι τοῦ δυστυχισμένου Μιλάν.

Ὁ δόκτωρ Κρίστιτς στάθηκε τυχερός. Ὑπέβαλε τὸν Μιλὰν σὲ μιὰ διεξονυχιστικὴ ψυχανάλυσι καὶ κατάφερε ν' ἀνακαλύψη ὅτι, ὅταν ἦταν δεκαπέντε χρόνων εἶχε ἀλλάξει ἄξαφνα ὁ χαρακτῆρας του, ὕστερ' ἀπὸ ἕναν καυγᾶ μ' ἕνα συμμαθητή του. Ὁ συμμαθητὴς αὐτὸς τὸν εἶχε μάλιστα χτυπήσει στὸ κεφάλι μ' ἕνα μπαστοῦνι...

Ὁ φρενολόγος Κρίστιτς ἐξέτασε, λοιπόν, τὴν παλιὰ πληγή, ποὺ εἶχε στὸ κεφάλι του ὁ Μιλὰν Γκιόριτς κι' ἀνεκάλυψε ὅτι κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ δέρμα τὸ κόκκαλο τοῦ κρανίου εἶχε μιὰ βούλα, ποὺ ἔπιεζε τὸν ἐγκέφαλο. Ὁ δόκτωρ τότε ἔκανε μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι, ἔκανε πάλι στρογγυλὸ τὸ κόκκαλο τοῦ κρανίου σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Μιλὰν Γκιόριτς εἶχε θεραπευθῆ τελείως ἀπὸ αὐτὴ τὴν παράξενη «ἀρρώστεια τῆς κλοπῆς» !...

Ἀπὸ τότε δὲν ξανάκλεψε πειὰ κι' ἔτσι, χάρις στὴν ἀνακάλυψη τοῦ δόκτορος Κρίστιτς, ὁ «γυιὸς τοῦ Ἀρσὲν Λουπὲν» δὲν κατέληξε μπροστὰ στὴ λαιμητόμο...

Ζ. Κ. ΝΤΑΜΙΕΝ